

A Kodály-szeminárium hangverseny krónikája: Az első hét*

Az elmúlt hét első napján ünnepélyes keretek között megnyitott 2. Kodály-szeminárium hangversenyprogramja sok szép eseményt ígért. Maga a megnyitóhangverseny is maradandó élménnyel gazdagította az egybegyűlt népes hallgatóságot: a szeminárium résztvevőit, a gyermekkórus tábor lakóit, s nem utolsósorban a zenekedvelő kecskeméti közönséget.

A július 24-i koncerten a budapesti Kodály Zoltán női kar lépett fel Andor Ilona kiváló művész, Liszt-díjas karnagy vezetésével. Műsoruk élén Kodály ünnepi karműve állott, a Jelige, mely Jankovich Ferenc versével is összefoglalja és meghirdeti a zeneszerző és nevelő grandiózus programját: Dalra és tette magyar nép! Már ez a mű megadta a hangverseny kivételesen szép alaphangját, rendkívül gazdag hangulatát. Palestrina, Lassus és Monteverdi egy-egy műve után Bartók és Kodály szebbnél szebb kórusai csendültek fel a tisztán, érthető szövegmondással és gazdag árnyalással éneklő kórus ajkán.

Nehéz volna kiemelni a műsorból egy-egy darabot, hisz valamennyit mély átéléssel és átérzéssel, zene és szöveg teljes megértésével és megértetésével adták elő. S talán éppen ez a nagyszerű ebben a kórusban és vezetőjében: nemcsak bizonyos fajta karakterek állnak hozzájuk közel, hanem a tragikus bánattól a felszabadult, játékos vidámságig minden változatra rezonálnak s ezt olyan hőfokon és csakis náluk megtalálható hangszíngazdagsággal adják elő, mely minden éneklő együttes számára példamutató lehet.

Másnap, július 25-én egy kamarahangverseny hozott nagy sikert az előadóknak, s jelentős élményt a hallgatóknak. Tusa Erzsébet Liszt-díjas zongoraművésznő ezúttal Kodály Zoltán zongoraműveinek tolmácsolójaként mutatkozott be. Előadása a művek egészének és részleteinek számos szépségét tárta fel a lírai meditációtól a megrendült siratóig és a groteszk, fanyar humorig, az életerőtől duzzadó táncosságig. Technikai és zenei biztonsága lenyűgöző. Műsorából a legemlékezetesebbek: a Debussy-témára írt Meditáció nagyszerűen felépített nagy formaíve, a Sír felirat mély gyászának felidézése, a Székely keserves drámai csúcspontjának, majd megbékélt feloldásának megformálása és az Allegro grosso irónikus játékosságának igen meggyőző közvetítése.

Külön köszönet illeti Andor Éva Liszt-díjas énekművésznőt és zongora, kísérőjét. Lantos Istvánt, hogy egy méltatlanul elhanyagolt Kodály-ciklussal, az elsőnek számozott Énekszóval megismertetett bennünket. A népi szövegekre készült dal sorozatban valóban

---

* Petőfi Népe, 1972.08.01., 3. o.

előttünk áll Kodály stílusának minden lényeges eleme. Énekesi feladatnak is nagyszabású e művek előadása, mert gazdag érzelmi világot közvetít. s olyan hangot kíván, mely a mély és a magas fekvésekben egyaránt tartalmasan szól. Az, hogy ezeknek a mű által megszabott követelményeknek kiválóan megfelelt az előadó, azt bizonyítja, hogy sokat fejlődött az utóbbi években, s a legnagyobb feladatokra is képes.

Érdekes és kedves színfoltja volt a Szemináriumnak a szerdán megtartott ifjúsági műsor, melyen a 2. gyermekkórus táborban összegyűlt éneklők és táncosok mutatkoztak be. A szegedi és kecskeméti ének-zenei általános iskolások Erdős János és Vörös János karnagy vezetésével jól felkészültek a szereplésre. A fárasztóan nagy meleg ellenére jól helytálltak a főként Kodály műveiből összeállított műsor előadásában, melyből éppen a legnagyobb, a legigényesebb darabokat, a Lengyel Lászlót és a Pütkösdölőt kell kiemelnünk.

Nagyszerű táncudásával, fegyelmezett, ugyanakkor temperamentumos előadásával sok örömet szerzett a nézőknek a Szoboszlai Ferencné vezette dunaújvárosi gyermek néptáncegyüttes.

Emlékezetes marad a műsor befejezése is: A magyarokhoz című Kodály-kánont a gyermekkar és a közönség egy része együtt énekelte, hirdelve, hogy a muzsika ledönti a gyermekek és a felnőttek, de a nemzetek közötti határokat is.